

David Elvira Martínez

Llicenciat en Economia i Empresa per la Universitat Pompeu Fabra, Màster en Economia Aplicada per la Universitat Autònoma de Barcelona y Doctorant a la mateixa universitat. Ha ocupat diversos càrrecs a la Administració Pública catalana dins de l'àmbit sanitari. L'any 2011 es va incorporar a Sanofi com a director de Relacions Corporatives de Sanofi Iberia. A més, l'octubre de 2013 va ser nomenat membre del Consell Assessor del President de la Generalitat per a la Sostenibilitat i el Progrés de Sistema Sanitari. Actualment és el Director de CatSalut.

És un dels alumnes de la primera promoció de badalona amb batxillerat complet (Dafne). ens explica com, encara avui, la formació rebuda està present en el seu dia a dia.

Com recorda els anys a l'Escola de Badalona?

Va ser una experiència extraordinària. En guardo un gran record: els Colors, els Càrrecs, els noticiaris, Sant Jordi, els cursets d'estiu, la Biblioteca... Recordo i aplico la formació en valors i el caràcter humanista de l'educació de l'Escola. Em vaig incorporar a Pere Vergés amb set anys i vaig acabar formant part de la primera promoció de COU que tornava a les instal·lacions de Badalona (la promoció Dafne). Van ser molts anys participant d'un model educatiu certament avançat i preocupat per desenvolupar habilitats, no només coneixements. Els valors de la responsabilitat i l'excel·lència eren els pilars d'una educació que m'ha acompanyat en tota la meua vida personal i professional. Sóc un fan del model educatiu de l'Escola i un ambaixador informal sempre que en tinc ocasió.

Algun moment especial?

M'encantava el dia de Sant Jordi, el concurs literari i el

concurs de roses. També guardo un gran record de les curses de colors o les eleccions a Cap de Color. Vaig ser candidat a unes eleccions a Cap de Color Generals (pel color verd!) i vaig ser escollit. Ho vaig viure com una oportunitat de ser creatiu, de treballar amb els amics en un projecte compartit i d'innovar en les formes que tradicionalment s'havien fet a l'Escola (vàrem fer el primer spot electoral!) per convèncer els companys de totes les classes i edats que podries ser un bon "líder" del teu equip.

Quina diria que ha estat l'aportació més important del model de l'Escola a la seva vida?

Potser la Vida Social. Em sento especialment orgullós de la formació en valors i la importància de desenvolupar habilitats: una competitivitat sana, un reconeixement i una cultura de l'esforç i de la responsabilitat des de ben petits, una cultura democràtica i participativa dins l'Escola.

Celebrem els 50 anys. Creu que és un model de futur?

Ja durant la República, el model promogut per pedagogs com Pere Vergés era avançat a la seva època: un model excel·lent, motivador, essencial per a formar persones més enllà de la qualitat acadèmica. Era i segueix sent un model de futur i un aniversari tan especial com aquest és una oportunitat extraordinària per a reivindicar-lo.

Com veu la relació entre l'Escola i el món empresarial?

La formació holística que tradicionalment ha identificat l'Escola és essencial per garantir que els alumnes afrontin el futur universitari i professional ben preparats. L'esperit emprenedor i el contacte amb la realitat empresarial del país són importants. La xarxa d'antics alumnes, l'intercanvi d'opinions o el *mentoring* d'empresaris i professionals en actiu sobre alumnes implicats en projectes de recerca poden ser activitats a reforçar.

Actualment treballa a la companyia farmacèutica Sanofi i col·labora amb la Generalitat com a assessor. Com valora la situació de la sanitat pública a Catalunya?

L'impacte de la crisi no ha estat neutre en la sanitat pública tot i que, segurament, no veurem els efectes en la salut de la ciutadania fins d'aquí a uns anys. Però hi ha un amplíssim consens en el sector en què l'essència del model no s'ha vist afectada i tenim un sistema de primera divisió, especialment en l'atenció complexa i urgent, i amb uns professionals i investigadors de primer nivell internacional, que hem de seguir mantenint i promocionant.

Lluís Ferrer Gaya

*Membre de la primera promoció –"Pioners"–, **Lluís Ferrer** ha viscut en primera persona els 50 anys d'història de l'Escola. avui, presideix el patronat de la Fundació.*

*Nascut el 1954 a Cornellà de Llobregat, **Lluís Ferrer** va formar part de la primera promoció de l'Escola a Esplugues. Posteriorment hi va continuar lligat com a accionista, membre del consell d'administració i membre del Patronat de la Fundació, que actualment presideix. Els seus dos fills també han estudiat a Esplugues.*

Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona (UB), va a començar a treballar en el negoci familiar d'assessorament en assegurances, que avui dirigeix. És també president del Col·legi de Mediadors d'Assegurances de Barcelona.

Va ser alumne de la primera promoció. Recorda si se sentien com a conillets d'Índies d'un projecte nou?

No. Crec que el projecte era molt novedós però també molt sòlid i coherent, tant en el seu plantejament com en la seva aplicació. Per a nosaltres, com a alumnes, va ser molt fàcil d'assumir i de sentir-nos-en partíceps.

Eren conscients en aquell moment que estudiaven en una escola diferent a d'altres centres?

Conscients del tot. Tots veníem d'altres centres i ràpidament ens vam adonar que aquella era una escola única. Cal posar-ho en el context de l'època: jo venia d'un centre religiós, només de nois i on, és clar, totes les classes eren en castellà. A l'Escola convivíem nois i noies, es parlava català i gaudíem d'un ambient participatiu, gens autoritari. El país vivia en una dictadura i a l'Escola podíem votar. Va ser la primera democràcia que vam conèixer.

Fora de l'Escola trobava una realitat diferent...

Sí, en sortir de l'Escola la realitat era una altra, però teníem una visió diferent de la societat, una manera de fer i comportar-nos difícil de definir en paraules però que ha estat sempre present en la meua vida. Tinc el mateix sentiment a l'hora de pensar en els companys de promoció: potser no ens hem vist habitualment, però tenim un vincle especial. Ho he viscut en primera persona i també ho he vist en la relació dels meus fills [també van estudiar a l'Escola] amb els seus companys.

Professionalment, va decidir continuar el negoci familiar en el món de les assegurances.

Crec que d'alguna manera, potser subconscientment, la decisió de seguir amb el negoci familiar també va estar marcada pels valors que vam aprendre a l'Escola, el valor de reconèixer les coses ben fetes per la família i la voluntat de donar-hi

continuïtat.

Posteriorment, va seguir molt vinculat a l'Escola.

Sí, com a accionista, membre del consell d'administració i, després de la constitució com a Fundació, com a membre del Patronat. Fins avui.

Perquè creu que el Projecte és vigent en l'actualitat?

És absolutament vigent perquè s'inspira en unes arrels i uns principis atemporals. Respecte, cooperació i treball en equip són valors universals.

És necessària una evolució del Projecte?

Evidentment, cal integrar noves eines i nous coneixements, però amb fidelitat a aquests valors. L'ús de l'iPad o l'aprenentatge dels idiomes en són bons exemples. Cal reconèixer l'esforç del Patronat, la Comissió Delegada, l'equip directiu i els mestres per millorar contínuament el Projecte. L'Escola avui està molt arrelada i consolidada a tots els nivells. Tenim un futur molt esperançador.

La societat necessita projectes similars?

Estic convençut que la societat necessita més projectes que valorin el coneixement humanístic més enllà del científic. Vivim en un món molt tecnificat, on les coses van molt ràpides i cal no perdre certs valors.

Què sent quan torna a l'Escola?

Físicament, no ha canviat tant. Ha crescut però manté aquella essència única. Jo sento que mai no he deixat l'Escola. No em sento com un antic alumne, jo encara em sento alumne. L'esperit de l'Escola segueix molt present en la meva vida.

Josep Bohigas Arnau

El cognom Bohigas està molt lligat a la història de l'Escola. L'Oriol, pare del Josep, va ser un dels integrants de l'equip d'arquitectes que va projectar l'edifici d'Esplugues de Llobregat. Però, com els seus cinc germans, el Josep no va conèixer l'Escola només pel treball del seu pare: també va passar una part de la infància en les seves aules.

Llicenciat en Arquitectura per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB), ha compaginat les tasques de docència amb la seva trajectòria professional. Ha estat professor de la Universitat Pompeu Fabra (Elisava) i professor de projectes de la Càtedra Mies. Des del 2008 és professor associat de projectes de l'ETSAB. Ha guanyat en diverses ocasions el premi FAD i el 2007 va rebre també el Premi Ciutat de Barcelona en Disseny. Des del 1990 està al capdavant de l'estudi d'arquitectura BOPBAA, juntament amb Francesc Pla i Iñaki Baquero. Entre els seus principals projectes professionals destaquen el cafè-concert El Molino, l'ampliació del Museu Thyssen de Madrid, els habitatges socials a la zona del Fòrum i la museografia del Born Centre Cultural, entre d'altres.

Membre d'una família molt vinculada al naixement de l'escola, Josep Bohigas manté intactes els records dels bons moments passats a Esplugues.

Com arrenca la relació de la família Bohigas amb l'Escola?

El meu pare havia tingut una relació molt estreta amb el món educatiu i, segurament, tot va començar quan va conèixer Josep Maria Martorell i Robert Vergés [fill de Pere Vergés]. Va

sorgir una fortíssima vinculació i una gran amistat, més enllà del projecte de Garbí. De fet, Robert Vergés va ser com una mena de cosí per al meu pare. Els cinc germans hem estudiat a l'Escola; en el meu cas, hi vaig cursar tots els estudis de Primària.

El seu pare va ser un dels responsables de l'edifici d'Esplugues. Com arquitecte, què destacaria del projecte?

És un edifici amb moltes influències del nord d'Europa, molt fragmentat. Ofereix, a la vegada, espais ideals perquè els nens se'ls apropiïn i espais compartits, ben visibles i transparents. El meu pare va fer diverses escoles però segurament el projecte de Garbí és un dels més rodons. És un edifici amb uns espais molt especials, como ara l'àgora, el nostre menjador, que realment compleix la funció d'espai central des d'on s'organitza tot. També es caracteritza per l'amplitud i pel contacte de les aules amb l'exterior. La proposta arquitectònica està lligada a uns objectius educatius ben clars. Per això em sembla rodó.

I com alumne, què és el que més recorda de l'edifici?

Recordo que els passadissos es dilataven i es generaven espais per a la trobada de cada grup d'amics. A més, les aules no eren unes sales tancades i amagades sinó que qualsevol podia veure què s'hi feia des del passadís.

Un racó especial...

Recordo l'espai a sota de l'escala, que ens vam fer nostre molt aviat. També el passadís secret de la casa del jardí.

Manté contacte amb els seus companys?

Tinc molta relació amb un grup de 10 o 12 alumnes. Realment som una colla que ens veiem molt sovint.

Un mestre que l'hagi marcat...

Van ser molts però recordo Margarida Canonge, Javier Pérez, Joan Llord o la Caballero a Història, que crec que va aconseguir canalitzar les meves intuïcions ideològiques.

Què destacaria del Projecte Pedagògic de l'Escola?

A Garbí et sents molt acollit i identificat. La pertinença a un grup amb espais propis i professors que et coneixen és molt forta, tot i que també té un punt de tancament que a la vida real no es dóna.

I algun moment especial?

Els campaments a Capafonts, on fins i tot hi hem tornat per recordar aquells moments, o la formació en cant i música. Sempre comentem que es pot reconèixer algú de Garbí per la forma com pela una taronja. També diem que el color es porta a la cara i quan algú ens diu que és alumne de Garbí podem endevinar el seu color només mirant-lo.

Què diria als alumnes que vulguin estudiar arquitectura?

Han de tenir clar que ser arquitecte és molt més que construir edificis. Aquests estudis poden obrir les portes a moltes altres vies professionals, perquè aprens a escriure, pintar, organitzar, etc. És com dirigir una orquestra; si alguna cosa fem els arquitectes és gestionar la complexitat. La carrera és dura però apassionant i molt divertida.

Si algun dia li encarreguessin l'ampliació de l'Escola...

M'agradaria molt perquè Garbí és un organisme que creix i que pot ampliar-se perfectament. Seria molt maco pensar com aquesta escola pot créixer sobre si mateixa.

Enric Bertran i Campañá

Va ser un dels primers alumnes d'Esplugues, on va viure amb intensitat un nou estil pedagògic que acabaria marcant la seva vida.

Enric Bertrán té una trajectòria esportiva com a waterpolista i nedador plena de títols i reconeixements, tant a nivell estatal com europeu. Ha mantingut la seva relació amb l'esport mitjançant una intensa activitat en el món directiu, fins assolir l'actual presidència de la Federació Catalana de Natació l'any 2008. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, és també administrador i director d'un despatx professional format per corredoria d'assegurances, assessoria fiscal i legal, i departament de recursos humans.

Com ell mateix explica, "vaig formar part de la promoció del 1966, Andròmeda. Vam arribar el segon any després de la inauguració del centre d'Esplugues i, per tant, vam ser la primera promoció que va començar i acabar els estudis a l'Escola. També l'última que va fer el Batxillerat".

Quin ambient es vivia en aquells anys seixanta?

Sens dubte, vàrem viure Garbí en un moment màgic. L'Escola era totalment nova i la implicació era molt gran per part de tothom. Era casa nostra perquè compartíem tots els seus valors i, en aquells moments difícils i amb una convulsa situació política, pertànyer a aquell centre tan especial era com una

bafarada d'aire fresc.

Se sentien diferents als estudiants d'altres centres?

Sí, la nostra situació no tenia res a veure amb la resta d'escoles. Triàvem els nostres càrrecs i tots hi estàvem molt implicats: era una veritable democràcia. A més, tot i que no estudiàvem en català, la llengua hi estava molt present.

Vist amb perspectiva, quin era el principal element diferenciador?

L'objectiu de Garbí no només era formar a nivell acadèmic sinó també a nivell personal i convertir-nos en veritables ciutadans. Per això, les activitats no acadèmiques tenien un pes tan gran com les acadèmiques. Estic parlant dels primers 15 anys de l'Escola... Va ser un moment únic; érem una gran família on tots ens coneixíem. Amb el temps he après a valorar coses que potser llavors no entenia. Per a un nen de 8 anys, es feia difícil entendre certes normes pedagògiques que sortien una mica del que era habitual.

Manté contacte amb els seus companys?

I tant! Almenys un cop l'any ens veiem en el tradicional "dinar d'escudella i carn d'olla".

Com definiria aquell sistema educatiu?

Vam ser pioners en una formació participativa, hereva de l'Escola del Mar. La llibreta de punts, ser representant o poder votar el teu propi representant... Un sistema educatiu que prioritzava la formació de ciutadans, fomentava la participació com una veritable democràcia interna i el sentit de responsabilitat.

Recorda algun moment d'especial emoció?

L'últim dia a l'Escola... Va ser una barreja d'alegria i felicitat amb un sentiment una mica estrany pel canvi que

s'aproximava i que significava el final d'una etapa. També recordo diades com Sant Nicolau, Sant Jordi o les funcions de Nadal i, per suposat, les competicions esportives.

Un racó especial...

Nosaltres vam estrenar aquest edifici i el vam fer nostre de seguida. Era molt diferent a les escoles tradicionals, però no va ser cap problema per a nosaltres. Recordo el menjador, la caseta de troncs i, és clar, la piscina de l'Escola, on vaig aprendre a nedar amb la Carmen Ponsatti.

Va ser a l'Escola on va decidir que es dedicaria a l'esport?

No ho sé amb seguretat, però és clar que allà va néixer la meva passió per la natació. De fet, vaig demanar al meu pare que em portés a nedar i així va ser com es va iniciar la meva carrera esportiva.

Quin paper jugava l'esport dins la formació?

L'Escola sempre va tenir molt clara la importància de l'esport dins de la salut, l'educació i la cultura. Més enllà de l'èxit, es recomanava a tots els alumnes que practiquessin esports per aprendre valors tan importants com la superació i el companyerisme. En aquella època, el futbol era un esport no autoritzat a l'Escola; jo vaig entrar a l'equip d'handbol i em vaig veure molt involucrat amb la natació.

Quin consell donaria als joves que es plantegen ser esportistes d'elit?

Si algú vol anar més enllà ha de tenir present que és un camí molt dur, molt complicat i que requereix molt d'esforç. La meva recomanació és que no oblidin mai els estudis i que intentin compaginar les dues coses.

Creu que l'esport té el pes que mereix al sistema educatiu actual?

A nivell escolar té un pes correcte, però no hem estat capaços d'aconseguir-ho al món universitari.

Com definiria el moment actual de la natació a Catalunya?

A la federació Catalana de Natació vivim un moment històric a nivell esportiu. Hem aconseguit medalles als Jocs Olímpics de Londres i molts esportistes d'aquí es troben en un moment increïble de les seves carreres. A més, Barcelona és seu dels Mundials de Natació (19 de juliol al 4 d'agost), que seran una oportunitat única de gaudir dels millors nedadors del món però també de veure els nostres esportistes en el seu moment més potent.

Llavors, no ha arribat la crisi a la natació?

El problema és que aquest moment tan bo a nivell esportiu coincideix amb les dificultats de la crisi econòmica. És una llàstima que ara, amb uns resultats esportius increïbles, ens enfrontem a un futur incert pel tema dels recursos.

Teresa Serra Masip

La relació de Teresa Serra amb l'Escola Garbí va començar tan aviat com els seus records li permeten remuntar-se. El seu pare, Ramon Serra, va ser un dels fundadors de l'Escola i l'encarregat del procés de construcció de l'edifici. Per això, tot i que era molt petita, recorda perfectament el dia de la posada de la primera pedra del centre d'Esplugues de Llobregat.

Anys més tard arribaria el moment de convertir-se en alumna –com a membre de la primera promoció: els Pioners– i, encara

més tard, fins i tot en mestra. És per això que l'actual cap de Protocol i Relacions Públiques de la Fundació Gran Teatre del Liceu és una de les persones que millor coneix l'evolució de l'Escola.

No va començar els estudis a l'Escola Garbí...

No vaig arribar a Garbí fins a quart de Batxillerat. Abans havia estat alumna de l'Escola Italiana però havia de passar unes proves per homologar aquests estudis a una escola "no espanyola". La meva família i jo vam decidir que l'últim curs el fes en un altre centre.

Volia un institut però va acabar a Garbí. Què esperava?

Reconec que hi vaig entrar amb reticències. Jo venia acostumada a tenir classes només al matí i a no dur uniforme. Començar a Garbí era una mica fer un pas enrere en molts sentits, però és cert que em vaig trobar un centre molt diferent del que m'esperava i em vaig integrar molt bé. També és cert que molts dels principis educatius que regien el funcionament de Garbí ja els seguia el meu pare amb nosaltres. Ell i els seus germans havien estat alumnes de l'Escola del Mar i, per tant, ens havia educat amb valors similars.

Què és el que més li va cridar l'atenció?

La biblioteca i el menjador em van impressionar, però el que més em va cridar l'atenció va ser la forma d'aconseguir la disciplina sense impositcions o crits. Tothom assumia la seva responsabilitat. Això ha marcat moltíssim la meva feina. Crec que en aquell moment vaig descobrir que el meu sistema ideal d'ensenyar als alumnes o de gestionar equips i dirigir grups és aquell on les decisions es respecten, no s'acaten, i la responsabilitat es comparteix.

Quin era el seu color?

El verd, i de seguida em vaig incorporar als Consells, primer com a Secretària General i, més tard, vaig arribar a ser Cònsol General. Érem molt reivindicatius, catalanistes i proactius en moltíssimes coses. Garbí era com una petita ciutat on tot funcionava gràcies a l'esforç de tots.

El nom d'algun mestre que l'hagi marcat especialment?

La Carme Ponsatti, professora de natació –jo era molt aficionada a aquest esport–, em va influir molt però també recordo la directora, la Francesca Regolta. Tenia una força que ens arribava a tots i ens involucrava d'una forma increïble. Encara sembla que la veig treballant al menjador, sota el rellotge i controlant-ho tot.

Després va viure una segona etapa a l'Escola, però aquesta vegada com a mestra. Com hi va arribar?

Vaig estudiar Belles Arts i em vaig adonar que hi havia un problema amb el dibuix a l'Escola; un dèficit important que s'havia d'acabar. Vaig presentar un projecte a Garbí per donar la rellevància que requeria el dibuix i perquè deixés de ser una "maria" més. I em van contractar. Vaig estar-m'hi 11 anys i vaig canviar moltíssim aquesta matèria. Més de 1.000 alumnes han passat per les meves classes.

Se sent orgullosa d'aquella etapa?

Crec que vaig aconseguir donar-li valor a una assignatura que fins llavors no havia tingut el reconeixement que mereixia. Vaig intentar ensenyar als meus alumnes a ser exigents amb ells mateixos, a verbalitzar les coses com a fórmula d'entendre-les i a organitzar activitats relacionades amb els continguts de les classes.

Però després va abandonar la docència...

M'interessava molt el món cultural i vaig demanar una excedència per començar un altre projecte apassionant a la

Simfònica dels Vallès. Va ser un repte que vaig gaudir moltíssim fins que em va arribar una oportunitat que no podia deixar passar: la feina de la meva vida al Liceu.

Porta més de 13 anys com a cap de Protocol i Relacions Públiques del Liceu. Què en queda de l'alumna de Garbí?

Sens dubte continuo amb l'estil de liderar equips que vaig aprendre a l'Escola. Ara haig d'organitzar la feina de molta gent i no m'agrada imposar-me. Pretenc que tothom senti que forma part d'un mateix col·lectiu, amb uns objectius finals dels quals tots participem i hem d'aconseguir.

Creu que la música té prou pes al sistema educatiu?

En general, el nivell musical va pujant. Crec que cada vegada hi ha més gent aficionada, tot i que a les escoles "normals" encara no se li estigui donant la importància que hauria de tenir. Tampoc ajuda molt que es prenguin decisions com la darrera pujada de l'IVA. La mobilització és molt important per aconseguir que aquesta llei es tiri enrere. En cas contrari, es trencarà un important sector i també moltes més persones quedaran sense feina.

Quina és l'aportació del Liceu a l'educació musical?

El 1999 vam ser els primers en posar en marxa un projecte musical adreçat als infants: el Petit Liceu. Creiem que és fonamental fomentar la música i, en general, la cultura en el més joves, perquè són el futur de la nostra societat.

Susanna Griso Raventós

Susanna Griso, una de les cares més populars de la televisió actual, recorda els seus anys a l'Escola i com va apostar pel món del periodisme.

Llicenciada en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), va començar la seva carrera professional a Ràdio Sant Cugat. Sempre lligada als serveis informatius, ha treballat a Catalunya Ràdio, TV3 –on també va presentar l'espai d'entrevistes “Tres senyores i un senyor”–, TVE i Antena 3 TV, on després de vuit anys a l'informatiu “Noticias 1” condueix en l'actualitat el magazín “Espejo público”.

La seva trajectòria ha estat plena d'èxits d'audiència i també reconeixements públics a la seva professionalitat. Per exemple, va rebre el Premio Antena de Oro 2007 o el premi Ondas a la millor presentadora de televisió de l'any 2010 per la seva naturalitat i rigor.

¿Recorda el seu primer dia de classe?

Perfectament... Sóc la petita d'una família nombrosa i vaig estar a casa fins als quatre anys, quan vaig començar a Garbí. Aquell dia, la meva mare em va deixar a una sala molt gran (el menjador) i em va dir que tornaria però no ho va fer. Encara tinc present la sensació d'abandonament... Vaig tornar fa poc a l'Escola i em vaig adonar que aquella sala és molt més petita del que recordava.

Què li agradava més de l'Escola?

La biblioteca. Fa un temps vaig trobar el Llibre de lector on apuntava els llibres que agafava de la biblioteca i m'he adonat que llegíem moltíssim. També recordo el teatre; jo era

molt tímida i crec que em va ajudar a posar-me davant del públic. Sens dubte, m'ha estat molt útil en el meu dia a dia a la televisió. Un altre aspecte positiu era l'esport.

Recorda quin era el seu color?

El blanc. I també recordo perfectament el nom de les classes: Migjorn, Nausica o Mireia.

Algun record per oblidar...

Potser el llarg viatge cada dia fins a Garbí. Vivíem a Sant Cugat i jo havia d'agafar el tren i dos autobusos...

Com van triar els seus pares aquest centre?

Perquè els meus cosins hi anaven i estaven tots molt contents amb aquesta escola mixta, catalana i progressista. De fet, fins i tot vaig tenir una cosina que va estudiar a l'Escola i que, després, va ser professora de música a l'escola.

Com valora ara el projecte pedagògic de l'Escola?

Va ser una escola avançada a la seva època perquè era molt participativa i oberta. Prèviament a la immersió lingüística ja s'hi feia una defensa de la llengua catalana de forma molt natural. També crec que defensava uns valors amb els quals m'identifico, com ara "la feina ben feta". A més, ens inculcaven un esperit crític, fomentant la nostra capacitat d'anàlisi.

Ara viu a Madrid. Com ha triat l'escola dels seus fills?

Tenia clar que volia una escola amb una pedagogia semblant a la que vaig tenir jo. Com que vaig marxar a viure a Madrid, va ser el meu marit qui va triar el centre. Ell havia estudiat al Liceu Francès i és molt partidari del seu sistema. Crec que tenen certs punts en comú amb el projecte de Pere Vergés. A Madrid, és el més semblant que vaig trobar.

Manté contacte amb els companys de l'Escola?

Sí, amb les quatre o cinc amigues de classe. Ens vam retrobar en un sopar d'antics alumnes i vam recuperar el contacte.

Va decidir que volia ser periodista a Garbí?

La veritat és que ho vaig decidir bastant tard. Tenia clar que jo era de lletres; els meus punts forts eren la llengua, la història i la literatura però encara no tenia clar què volia ser. Vaig fer el Batxillerat a un institut públic de San Cugat perquè no volia passar tant temps per arribar a l'Escola i allà vaig començar a plantejar-me què estudiaria: psicologia o periodisme. Vaig cursar el COU als Estats Units, a Colorado, i ja em vaig decantar pel món del periodisme.

Com és el seu dia a dia?

Em llevo a les 5 del matí i a les 6 ja tinc reunió d'escaleta per decidir els temes del programa. És una reunió llarga perquè "Espejo Público" té una durada de tres hores i hi ha molta informació. A les 7 començo a escriure i a les 8 entro a maquillatge perquè en mitja hora haig d'estar a plató. Arribo a casa a les 3 i a la tarda treballo tancant temes del programa del dia següent, faig entrevistes i procuro practicar esport i estar amb la família.

Recomanaria als seus fills que es dediquin aquest món?

Sempre els recomanaré que facin allò que els agrada i els faci il·lusió. Si el periodisme és la seva vocació, és clar que els recolzaré. Només espero que les coses millorin, perquè el món del periodisme està fatal ara mateix.

Què els diria als nois i noies que, malgrat tot, volen dedicar-se al periodisme?

Que facin pràctiques el més aviat possible; a una revista, a una ràdio local, que facin un blog... Han d'aprofitar aquests anys per fer pràctiques. També que aprenguin idiomes i, si

poden, que marxïn a viure un temps a l'estranger.

Per acabar, com viu la crispaci3 entre Madrid i Barcelona?

Ara no vivim un dels per3odes m3s crispats. Hem passat etapes molt m3s dures; per exemple, el boicot als productes catalans. S3 crec que hi ha una gran dist3ncia i, tamb3, una mica de cansament al voltant d'algunes reivindicacions. Hi ha una gran incomprensi3 o manca d'inter3s per part d'alguns madrilenys per3 tamb3 una manca de pedagogia per explicar alguns temes per part dels catalans.